

Downloaded via the EU tax law app / web

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 10 november 2016(*)

”Överklagande – Statligt stöd – Stödordning till förmån för det nationella public service-organet – Public service-skyldigheter – Kompensation – Artikel 106.2 FEUF – Beslut att förklara stödordningen förenlig med den inre marknaden – Förändrad finansieringsmetod – Skatteåtgärder – Skatt på betal-tv-företag – Beslut att förklara den ändrade stödordningen förenlig med den inre marknaden – Hänsyn till finansieringsmetoden – Fråga huruvida intäkterna från skatten är öronmärkta för att finansiera stödordningen – Intäkterna från skatten har en direkt inverkan på stödets storlek – Täcker nettokostnaderna för fullgörandet av public service-uppdraget – De som är skyldiga att betala skatten och stödmottagaren konkurrerar med varandra – Missuppfattning av nationell rätt”

I mål C-449/14P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 23 september 2014,

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, Tres Cantos (Spanien), företrätt av H. Brokelmann och M. Ganino, abogados,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företräd av C. Urraca Caviedes, B. Stromsky och G. Valero Jordana, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans

Telefónica de España SA, Madrid (Spanien),

Telefónica Móviles España SA, Madrid,

företräd av F. González Díaz, F. Salerno och V. Romero Algarra, abogados,

Konungariket Spanien, företrätt av M. A. Sampol Pucurull, i egenskap av ombud,

Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), Madrid, företrätt av A. Martínez Sánchez och J. Rodríguez Ordóñez, abogados,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta samt domarna E. Regan (referent), A. Arabadjiev, C. G. Fernlund och S. Rodin

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: handläggaren L. Carrasco Marco,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 mars 2016,

och efter att den 7 juli 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 DTS Distribuidora de Televisión Digital SA (nedan kallat DTS) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 11 juli 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/kommissionen (T?533/10, EU:T:2014:629) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillades DTS:s talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2011/1/EU av den 20 juli 2010 om det statliga stöd C 38/09 (f.d. E 58/09) som Spanien planerar att genomföra till förmån för Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (EUT L 1, 2011, s. 9) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 DTS är ett bolag som på den spanska marknaden förvaltar och exploaterar en avgiftsbelagd plattform för digital satellit-tv (Digital +) samt utformar temakanaler.

3 Corporación de Radio y Televisión Española SA (nedan kallat RTVE) är det spanska offentliga organet för radio- och tv-utsändningar, som enligt Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (lag nr 17/2006 om offentlig radio och TV), av den 5 juni 2006 (BOE nr 134 av den 6 juni 2006, s. 21270) (nedan kallad lag nr 17/2006), har ett public service-uppdrag inom dessa områden.

4 Lag nr 17/2006 föreskrev ett system med flera finansieringskällor, i vilket RTVE dels erhöll intäkter från sin kommersiella verksamhet, däribland försäljning av reklamutrymme, dels erhöll kompensation från spanska staten för fullgörandet av public service-uppdraget.

5 Denna finansieringsordning godkändes av Europeiska kommissionen i dess beslut C (2005) 1163 slutlig av den 20 april 2005 om ett statligt stöd till förmån för RTVE (E 8/05) (sammanfattning i EUT C 239, 2006, s. 17) och C(2007) 641 slutlig av den 7 mars 2007 om finansiering av personalminskningar på RTVE (NN 8/07) (sammanfattning i EUT C 109, 2007, s. 2).

6 Detta finansieringssystem ändrades genom Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (lag nr 8/2009 om finansieringen av RTVE), av den 28 augusti 2009 (BOE nr 210 av den 31 augusti 2009, s. 74003). Denna lag trädde i kraft den 1 januari 2009.

7 I lag nr 8/2009 föreskrevs att reklam-, teleshopping-, sponsorskaps- och pay-per-view-tjänster skulle upphöra som finansieringskälla för RTVE vid årsslutet 2009. De enda kommersiella intäkter som RTVE skulle fortsätta att ha efter detta datum var de som härrörde från tillhandahållandet av tjänster till tredje man och försäljningen av egna produktioner. Dessa intäkter uppgick till ett belopp på knappt 25 miljoner euro.

8 För att kompensera förlusten av övriga kommersiella intäkter infördes eller omarbetades genom artiklarna 2.1 b–d och 4–6 i lag nr 8/2009 flera skatteåtgärder (nedan kallade de aktuella skatteåtgärderna), däribland en ny skatt på 1,5 procent av de intäkter som genereras av betal-tv-

företag som är etablerade i Spanien (nedan kallad skatten på betal-tv-företag). Dessa bidrag till RTVE:s budget fick inte överstiga 20 procent av det totala årliga stödet till RTVE. Alla överskottsskatteintäkter skulle överföras till den allmänna spanska statsbudgeten. I nämnda lag föreskrevs också bland annat en ny skatt på intäkterna för telekomoperatörer som är etablerade i Spanien.

9 Dessutom bibehölls den kompensation för fullgörandet av public service-skyldigheter som föreskrivits i lag nr 17/2006. De ovannämnda finansieringskällorna räckte således inte för att täcka RTVE:s samtliga kostnader för fullgörande av dess public service-skyldigheter, varför den spanska staten var skyldig att täcka detta underskott enligt artikel 2.2 i lag nr 8/2009 och artikel 33 i lag nr 17/2006. Följaktligen omvandlades ordningen med flera finansieringskällor för RTVE till en nästan helt offentlig finansieringsordning.

10 Slutligen föreskrev artikel 3.2 i lag nr 8/2009 ett tak för RTVE:s intäkter. Under åren 2010 och 2011 fick summan av dessa intäkter inte överstiga 1 200 miljoner euro per år, vilket motsvarade utgiftstaket för respektive år. För åren 2012–2014 fick detta belopp högst höjas med 1 procent och för de följande åren skulle höjningen göras på grundval av den årliga ökningen av konsumentprisindex.

11 Den 22 juni 2009 ingavs ett klagomål till kommissionen avseende det lagförslag som legat till grund för lag nr 8/2009. Den 2 december 2009 underrättade kommissionen Konungariket Spanien om sitt beslut att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 108.2 FEUF rörande ändringen av ordningen för finansiering av RTVE (sammanfattning i EUT C 8, 2010, s. 31).

12 Den 18 mars 2010 inledde kommissionen i enlighet med artikel 258 FEUF ett fördragsbrottsförfarande. Kommissionen ansåg att skatten på intäkterna för telekomoperatörer som är etablerade i Spanien stred mot artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (EGT L 108, 2002, s. 21). Den 30 september 2010 anmodade kommissionen, i ett motiverat yttrande, Konungariket Spanien att avskaffa nämnda skatt med anledning av att den var oförenlig med nämnda direktiv.

13 Den 20 juli 2010 antog kommissionen det omtvistade beslutet, i vilket den fastställde att den ändring av ordningen för finansiering av RTVE som föreskrevs i lag nr 8/2009 var förenlig med den inre marknaden enligt artikel 106.2 FEUF. Kommissionen ansåg härvidlag bland annat att de aktuella skatteåtgärderna inte utgjorde en del av de nya stödåtgärder som föreskrevs i den lagen samt att den eventuella slutsatsen att dessa skatteåtgärder var oförenliga med direktiv 2002/20 således inte påverkade prövningen av huruvida de var förenliga med den inre marknaden. Dessutom ansåg kommissionen att den ändrade ordningen för finansiering av RTVE var förenlig med artikel 106.2 FEUF, eftersom den var proportionerlig.

Den överklagade domen

14 DTS väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 24 november 2010, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. DTS anförde följande tre grunder till stöd för sin talan: åsidosättande av begreppet stöd, i den mening som avses i artikel 107 FEUF, vad rör frågan huruvida de aktuella skatteåtgärderna kan åtskiljas, åsidosättande av artikel 106.2 FEUF samt åsidosättande av artiklarna 49 FEUF och 63 FEUF.

15 Tribunalen fann i den överklagade domen att talan inte kunde bifallas på någon av dessa grunder och ogillade därför talan i dess helhet.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

16 DTS, som stöds av Telefónica de España SA och Telefónica Móviles España SA (nedan tillsammans kallade Telefónica-bolagen), har yrkat att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- i första hand ogiltigförklara det omtvistade beslutet eller, i andra hand, återförvisa målet till tribunalen, och
- förplikta kommissionen och övriga parter i förfarandet att ersätta rättegångskostnaderna med anledning av rättegången i domstolen och i tribunalen.

17 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta DTS att ersätta rättegångskostnaderna. Konungariket Spanien och RTVE har i första hand yrkat att överklagandet ska avvisas och har i andra hand yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet.

18 Telefónica-bolagen har ingett ett anslutningsöverklagande, i vilket de har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen och förplikta kommissionen och de som intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för bolagen med anledning av rättegången i domstolen och i tribunalen. RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen har yrkat att anslutningsöverklagandet ska ogillas.

Prövning av huvudöverklagandet

19 DTS har i sitt överklagande inledningsvis preciserat att bolaget endast gör gällande att tribunalen i den överklagade domen felaktigt angett att kommissionen gjorde rätt när den i det omtvistade beslutet förklarade att den inte behöver pröva huruvida skatten på betal-tv-företag är förenlig med EUF-fördraget. DTS har till stöd för överklagandet åberopat tre grunder.

20 Den första grunden avser åsidosättande av artikel 107.1 FEUF genom en felaktig tolkning av begreppet stöd. Den andra grunden avser åsidosättande av samma bestämmelse genom att tribunalen i den överklagade domen inte gjort en fullständig prövning av frågan om förekomsten av ett stöd samt missuppfattat spansk rätt. Den tredje grunden avser felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 106.2 FEUF.

Huruvida överklagandet kan tas upp till prövning

Parternas argument

21 RTVE har hävdat att överklagandet inte i någon del kan tas upp till prövning, eftersom överklagandet är 40 sidor långt, vilket kraftigt överskrider maximiantalet 25 sidor enligt de praktiska anvisningarna till parterna i mål vid domstolen (EUT L 31, 2014, s. 1) (nedan kallade de praktiska anvisningarna), och eftersom DTS inte motiverat varför det överskridit denna gräns.

22 RTVE och Konungariket Spanien anser dessutom att det i överklagandet inte tydligt anges vilka punkter i den överklagade domen som ifrågasätts. I överklagandet återupprepas endast de argument som framförts i första instans.

23 DTS anser att överklagandet kan tas upp till prövning.

Domstolens bedömning

24 Domstolen påpekar, för det första, att de praktiska anvisningarna till parterna endast är

vägledande och att de inte är juridiskt bindande. Såsom framgår av skälen 1–3 i dessa anvisningar har anvisningarna nämligen antagits för att komplettera och förtydliga de bestämmelser som gäller för förfarandet vid domstolen för att tillgodose behovet av en god rättsskipning, och de ersätter inte tillämpliga bestämmelser i stadgan för Europeiska unionens domstol eller i domstolens rättegångsregler (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande av den 30 april 2010, Ziegler/kommissionen, C?113/09 P(R), ej publicerat, EU:C:2010:242, punkt 33).

25 I punkt 20 i de praktiska anvisningarna anges tydligt att ”överklagandet ... , såvida inte särskilda omständigheter är för handen, inte bör vara längre än 25 sidor”. vilket innebär att det inte föreskrivs en absolut begränsning av antalet sidor, vid äventyr av att överklagandet annars kommer att avvisas, utan detta innebär endast en rekommendation till parterna i detta avseende.

26 Överklagandet kan således inte avvisas på den grunden att dess längd överskrider ett visst antal sidor.

27 Domstolen erinrar, för det andra, om att det framgår av artikel 256.1 andra stycket FEUF, artikel 58 första stycket i för Europeiska unionens domstol och artikel 168.1 d i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. I annat fall ska överklagandet eller grunden i fråga avvisas (se, bland annat, dom av den 10 juli 2014, Telefónica och Telefónica de España/kommissionen, C?295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

28 Av samma bestämmelser framgår att ett överklagande som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen, inbegripet sådana som avser omständigheter som tribunalen uttryckligen har underkänt, ska avvisas. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till tribunalen, vilket faller utanför domstolens behörighet (se dom av den 30 maj 2013, Quinn Barlo m.fl./kommissionen, C?70/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:351, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

29 När en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten kan däremot de rättsfrågor som prövades av tribunalen på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. Om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen, skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (se dom av den 30 maj 2013, Quinn Barlo m.fl./kommissionen, C?70/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:351, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

30 I förevarande fall konstaterar domstolen emellertid att det framgår av en genomgång av överklagandet att DTS klart och tydligt har angett vilka punkter i den överklagade domen som avses i dess grunder och varför bolaget menar att denna dom bygger på en felaktig rättstillämpning.

31 DTS har dessutom inte nöjt sig med att endast återupprepa de argument som framförts i första instans, tvärtemot vad RTVE och Konungariket Spanien har hävdat. DTS anser nämligen att tribunalen gjorde en felaktig tolkning och tillämpning av unionsrätten, särskilt artikel 107.1 FEUF, när den i den överklagade domen fann att den skatt på betal-tv-företag som DTS är skyldigt att betala inte utgör en integrerad del av det stöd som beviljats RTVE. DTS har vidare gjort gällande att tribunalen i den överklagade domen har missuppfattat spansk rätt på flera punkter.

32 Överklagandet kan följaktligen tas upp till prövning.

33 Vid prövningen i sak kommer domstolen först att pröva den andra grunden och därefter

pröva den första och den tredje grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 107.1 FEUF, genom att tribunalen i den överklagade domen inte gjort en fullständig prövning av frågan om förekomsten av ett stöd och missuppfattat spansk rätt

Parternas argument

34 DTS och Telefónica-bolagen har gjort gällande att tribunalen inte gjort en fullständig prövning av kommissionens bedömning vad gäller de villkor som uppställs i punkterna 106–111 i domen av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Tribunalen prövade nämligen inte i vilken mån det beräknade beloppet för ingående medel påverkar beräkningen av stödet, vilket visar att tribunalen, i punkterna 65–70 i den överklagade domen, missuppfattat de bestämmelser i nationell rätt som den grundade sig på för att komma fram till slutsatsen att storleken på de betalningar som gjordes med anledning av skatten på betal-tv-företag inte påverkar storleken av det stöd som ges till RTVE, samtidigt som tribunalen underlät att beakta andra relevanta bestämmelser i nationell rätt.

35 DTS har, för det första, hävdat att artikel 2.2 i lag nr 8/2009 inte medför en skyldighet för staten att bistå med medel från sin allmänna budget för att täcka objektivt bestämda kostnader när RTVE:s intäkter inte räcker till för att täcka dess nettokostnader för fullgörandet av public service-uppdraget, och att tribunalen felaktigt har dragit motsatt slutsats i punkt 69 i den överklagade domen. Enligt DTS ålägger denna bestämmelse staten en skyldighet att komplettera de medel som anges i RTVE:s "budgetplanering" när beloppet för skatteintäkterna blir lägre än vad som antagits i budgeten. Vidare är det inte tillåtet att tillskjuta medel från den allmänna budgeten när utgifterna överstiger vad som antagits i budgeten.

36 Dessutom ska artikel 2.2 i lag nr 8/2009 tolkas i ljuset av artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (ramuppdrag för RTVE som föreskrivs i artikel 4 i lag nr 17/2006, som godkändes av deputeradekammaren och senaten i ett plenarsammanträde) (BOE nr 157, 30 juni 2008, s. 28833).

37 Det framgår nämligen av sistnämnda bestämmelser, som tribunalen inte har beaktat, att RTVE självt fastställer sin budget och att RTVE härvidlag inte bara beaktar uppskattade kostnader för fullgörandet av public service-uppdraget, utan även uppskattade intäkter, däri inbegripet det sammanlagda belopp som erhålls genom de aktuella skatteåtgärderna. Detta innebär att staten måste komplettera "budgetplaneringen" med medel från den allmänna statsbudgeten för det fall att det verkliga belopp som erhålls genom dessa åtgärder är lägre än de uppskattade intäkterna därifrån och inte gör det möjligt för RTVE att täcka kostnader för fullgörandet av public service-uppdraget, såsom dessa uppskattats i dess budget. "Budgetplaneringen" ska emellertid upprättas på grundval av det sammanlagda beloppet av de uppskattade kommande intäkterna, däribland skatten på betal-tv-företag. Detta belopp påverkar således direkt stödets storlek. Frågan vilken påverkan det belopp som inkommer genom denna skatt har på möjligheten att genomföra verksamheten enligt budgeten ska således inte sammanblandas med frågan om vilken påverkan de beräknade intäkterna av denna skatt har när nämnda budget upprättas, och således på stödets storlek.

38 Telefónica-bolagen har tillagt att det finns tydliga upplysningar som vederlägger påståendet att det eventuellt skulle förekomma kompletterande medel från den allmänna statsbudgeten. I skälen till lag nr 8/2009 anges exempelvis att "det inte vore rimligt att låta finansieringsgarantin leda till ökade medel från staten". Denna eventualitet bygger dessutom på ytterligare ett

antagande. Enligt artikel 2.2 i lag nr 8/2009 måste nämligen två villkor vara uppfyllda för att staten ska finansiera en del av kostnaderna för fullgörandet av public service-uppdraget: för det första måste de sammanlagda intäkterna från skatten på betal-tv-företag under ett givet budgetår vara mindre än kostnaderna för fullgörande av public service-uppdraget och för det andra måste fonderade reservmedel vara otillräckliga för att täcka RTVE:s kostnader under samma budgetår. Den omständigheten att det genom denna bestämmelse införts en begränsad statlig garanti, som utgör ett nytt stöd, hindrar inte att det stöd som beviljats RTVE fastställs med utgångspunkt från de sammanlagda intäkterna från denna skatt och att staten förbinder sig att täcka mellanskillnaden, om dessa medel inte räcker.

39 DTS har för det andra påstått att tribunalen, i punkterna 66–68 i den överklagade domen, har missförstått innebörden av artikel 33 i lag nr 17/2006 och av artikel 8 i lag nr 8/2009, vad avser statens roll när intäkterna från skatten på betal-tv-företag överstiger nettokostnaderna för fullgörandet av public service-uppdraget. Enligt DTS är det nämligen till att börja med irrelevant att det fastställts ett absolut tak för RTVE:s intäkter, eftersom det måste prövas huruvida stödets omfattning beror på uppskattade intäkter från dessa skatter, även om de är lägre än vad som följer av denna begränsning. Vidare har tribunalen nöjt sig med att påstå att det framgår av artikel 8.3 i lag nr 8/2009 att RTVE endast får använda överskjutande medel som överförts till reservfonden efter uttrycklig tillåtelse från den spanska ekonomi- och finansministeriet. Tribunalen har härvidlag underlåtit att beakta inledningen till denna bestämmelse, i vilken det anges att ”fonden enbart kan användas för att kompensera förlusterna under tidigare räkenskapsår och för att bemöta oväntade situationer i samband med tillhandahållande av public service”. Storleken på dessa kompletterande medel är emellertid nödvändigtvis beroende av skatteintäkterna, eftersom fonden finansieras genom dessa.

40 Telefónica-bolagen har dessutom hävdatt att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av artikel 33.1 i lag nr 17/2006 och artikel 3.2 i lag nr 8/2009 när den slog fast att dessa bestämmelser bryter varje koppling mellan stödbeloppet och storleken på de betalningar som görs på grundval av de aktuella skatteåtgärderna. Den omständigheten att intäkterna kan överföras till den allmänna statsbudgeten är till att börja med endast en underordnad möjlighet. Intäkter som överstiger 10 procent av RTVE:s årliga utgifter ska nämligen överföras till statskassan. Vidare innebär detta inte att stödbeloppet är oberoende av storleken på skatteintäkterna. I artikel 33.1 i lag nr 17/2006 fastställs på sin höjd en gräns för stödbeloppet. Detta betyder emellertid inte att de totala skatteintäkterna inte kan omvandlas till stöd inom den gräns som fastställts av den nationella lagstiftaren.

41 Telefónica-bolagen har tillagt att det dessutom finns flera belägg för att staten inte är villig att komplettera RTVE:s budget. Dessa belägg har visserligen tillkommit efter det omtvistade beslutet, men de bekräftar ändå vad som framgår av förarbetena till lag nr 8/2009, i vilka det anges att ”det inte framstår som rimligt att finansieringsgarantin leder till att statens bidrag ökar”.

42 RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen anser att den andra grunden inte kan tas upp till prövning och att överklagandet under alla omständigheter inte kan vinna bifall såvitt avser denna grund.

Domstolens bedömning

43 Det ska påpekas att det framgår av fast rättspraxis att när tribunalen har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna är domstolen, enligt artikel 256 FEUF, ensam behörig att pröva tribunalens rättsliga kvalificering av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav. Bedömningen av de faktiska omständigheterna utgör således inte, med undantag för då tribunalen har missuppfattat bevisningen, en rättsfråga som ska prövas av domstolen (se, bland annat, dom av den 3 april 2014, Frankrike/kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 78).

44 Domstolen är i ett mål om överklagande således, vad beträffar tribunalens bedömningar av nationell rätt, endast behörig att pröva om tribunalen har missuppfattat nämnda nationella rätt (se dom av den 3 april 2014, Frankrike/kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 79 och där angiven rättspraxis).

45 Enligt fast rättspraxis ska det utifrån handlingarna i målet vara uppenbart att tribunalen missuppfattat bevisningen eller de faktiska omständigheterna, utan att domstolen ska behöva göra en ny bedömning därav (se dom av den 3 april 2014, Frankrike/kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 80).

46 Det ska i detta sammanhang erinras om att tribunalen, i punkterna 65–86 i den överklagade domen, slagit fast, vad avser lydelsen av lag nr 8/2009, att kommissionen enligt tribunalen hade rätt i sin slutsats att storleken av stödet till RTVE inte var direkt beroende av storleken på den skatt DTS var skyldig att betala, eftersom stödets storlek bestäms av nettokostnaderna för fullgörandet av RTVE:s public service-uppdrag.

47 Tribunalen angav i detta sammanhang, i punkt 66 i den överklagade domen, att för det fall RTVE:s resurser överstiger kostnaderna för att fullgöra public service-uppdraget ska överskottet, enligt artikel 33 i lag nr 17/2006, överföras till en reservfond eller statskassan, beroende på om det överstiger eller understiger 10 procent av RTVE:s årliga budgeterade utgifter. När det gäller det första fallet har tribunalen, i punkt 67 i nämnda dom, förklarat att det framgår av artikel 8 i lag nr 8/2009 att detta kapital endast kan användas efter uttrycklig tillåtelse från den spanska ekonomi- och finansministeriet och att detta kapital, om det inte används under fyra år, ska användas för att minska den ersättning som belastar den allmänna spanska statsbudgeten. I punkt 68 i samma dom har tribunalen dessutom påpekat att artikel 3.2 i lag nr 8/2009 föreskriver ett absolut tak för RTVE:s intäkter, vilket fastställts till 1 200 miljoner euro för åren 2010 och 2011, och att allt som överstiger detta tak direkt ska återföras till den allmänna spanska statsbudgeten.

48 I punkterna 69, 76 och 80 i den överklagade domen har tribunalen vidare konstaterat att för det fall att RTVE:s resurser inte räcker för att täcka kostnaderna för att fullgöra public service-uppdraget ska, enligt artikel 2.2 i lag nr 8/2009, mellanskillnaden täckas genom bidrag från den allmänna spanska statsbudgeten.

49 Domstolen konstaterar emellertid att DTS och Telefónica-bolagen endast gett sken av att göra gällande att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i dess domstolsprövning av det omtvistade beslutet och att tribunalen missförstått dessa bestämmelser i nationell rätt och underlåtit att beakta vissa andra bestämmelser, men att deras verkliga syfte är att kritisera tribunalens tolkning av nationell rätt, vilken framgår av punkterna 65–86 i den överklagade domen. DTS:s och Telefónica-bolagens önskan är således att domstolen ska ersätta tribunalens tolkning av dessa bestämmelser med en annan tolkning och därmed, genom att åberopa nationella bestämmelser som inte togs upp i första instans, få till stånd en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och av bevisningen. De försöker på intet sätt att fastställa att tribunalens konstateranden uppenbart strider mot innehållet i nationell rätt eller att tribunalen tolkat innebörden av nationell rätt på ett sätt som uppenbart strider mot vad som framgår av upplysningarna i målet.

50 Överklagandet kan således inte tas upp till prövning såvitt avser den andra grunden.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 107.1 FEUF genom en felaktig tolkning av begreppet stöd

Den första grundens första del: Förhållandet mellan skatten på betal-tv-företag och det stöd som beviljats RTVE kan inte jämföras med förhållandet mellan en skatt med allmän giltighet och ett undantag från denna skatt.

– Parternas argument

51 DTS anser att tribunalen gjort sig skyldig till en felaktig rättslig bedömning genom att i punkterna 92 och 93 i den överklagade domen anse att DTS:s syfte med sin talan var ifrågasätta domstolens praxis som följer av domen av den 20 september 2001, Banks (C?390/98, EU:C:2001:456). Denna rättspraxis rör nämligen endast situationen där vissa kategorier av företag undantas från en skatt med allmän giltighet. I förevarande fall går dock inte DTS:s argument ut på att det motsätter sig att en skatt uttas från betal-tv-företag, medan RTVE undantas därifrån, vilket innebär att RTVE erhåller ett statligt stöd. DTS gör däremot gällande att nämnda skatt i sig utgör ett statligt stöd, eftersom skatten ålagts DTS asymmetriskt för att direkt finansiera stödordningen till förmån för RTVE, vilket motsvarar vad som var fallet i det mål som avgjordes genom domen av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C?526/04, EU:C:2006:528) (nedan kallad domen Laboratoires Boiron).

52 RTVE och kommissionen har hävdats att denna del av grunden är verkningslös och att den under inga omständigheter kan leda till bifall för överklagandet. Konungariket Spanien delar denna bedömning.

– Domstolens bedömning

53 Domstolen erinrar om att tribunalen, i punkterna 92 och 93 i den överklagade domen, har konstaterat att DTS:s argument om åsidosättande av artikel 107.1 FEUF, med anledning av förhållandet mellan de aktuella skatteåtgärderna och den konkurrensfördel som RTVE åtnjuter, syftar till att ifrågasätta domstolens fasta praxis, vilken framgår av punkt 80 i domen av den 20 september 2001, Banks (C?390/98, EU:C:2001:456), enligt vilken den som är skyldig att utge en obligatorisk skatt eller avgift inte kan undgå betalningsskyldighet genom att göra gällande att ett undantag som är riktat till andra personer ska anses som ett statligt stöd.

54 DTS:s invändningar, i den första grundens första del, mot dessa konstateranden kan emellertid inte leda till att den överklagade domen upphävs, eftersom tribunalen, såsom RTVE och kommissionen med rätta påpekat, avfärdats DTS:s argument i denna fråga. Motiven härför framgår inte av punkterna 92 och 93 i nämnda dom, utan av punkterna 94–105, vilka rör frågan vilken relevans domen i målet Laboratoires Boiron har för undersökningen av det aktuella stödet. Dessa punkter tas upp i grundens andra del.

55 Den första grundens första del kan således inte leda till bifall för överklagandet, eftersom den är verkningslös.

Den första grundens andra del: Skatten på betal-tv-företag är en asymmetrisk skatt som utgör ett statligt stöd, i den mening som avses i domen i målet Laboratoires Boiron

– Parternas argument

56 DTS har hävdats att skatten på betal-tv-företag utgör en integrerad del av stödet till RTVE,

eftersom det är fråga om en asymmetrisk skatt som kan jämföras med den som var i fråga i målet *Laboratoires Boiron*. Denna skatt åläggs nämligen en enda kategori av näringsidkare, nämligen betal-tv-företag, vilka konkurrerar med RTVE. Stödet uppkommer dels genom att en konkurrent till stödmottagaren åläggs en skatt, dels genom att intäkterna från denna skatt går till att finansiera det aktuella stödet.

57 DTS har vidare gjort gällande att de skillnader som tribunalen tagit upp mellan skatten på betal-tv-företag och den skatt som var i fråga i målet *Laboratoires Boiron* saknar relevans.

58 Den av tribunalen i punkt 100 i den överklagade domen angivna omständigheten att angett att huvudsyftet med skatten på betal-tv-företag inte är att återupprätta balansen i villkoren för konkurrensen mellan RTVE och övriga aktörer på området är, för det första, inte avgörande för frågan. Begreppet statligt stöd är nämligen ett objektiva begrepp. Under alla omständigheter liknar syftet med denna skatt i mycket den skatt som var i fråga i målet *Laboratoires Boiron*, eftersom den syftar till att bidra till finansieringen av RTVE:s kostnader för att fullgöra sitt public service-uppdrag.

59 För det andra har tribunalen fel i sin slutsats, i punkt 101 i den överklagade domen, att sambandet mellan skatten på betal-tv-företag och stödet inte är lika nära som i målet *Laboratoires Boiron*. Tribunalen har härvidlag felaktigt konstaterat att om denna skatt eventuellt är oförenlig med unionsrätten, så leder detta inte omedelbart till att stödet till RTVE kan ifrågasättas. I den överklagade domen tas nämligen inte hänsyn till att DTS är skyldigt att bidra till en konkurrents finansiering och att det snedvrider konkurrensen när medel överförs till denna konkurrent. RTVE åtnjuter således en konkurrensfördel på marknaden för förvärv av audiovisuellt programinnehåll, inte bara genom de medel RTVE erhåller för att fullgöra sitt public service-uppdrag, utan även genom de medel som dess konkurrenter berövas. Denna fördel skulle dock helt försvinna om skatten på betal-tv-företag togs bort.

60 För det tredje har tribunalen fel i sin slutsats, i punkterna 102–104 i den överklagade domen, att storleken på stödet till RTVE inte är avgörande för storleken på skatten på betal-tv-företag, vilket gör att situationen inte är densamma som i målet *Laboratoires Boiron*. I förevarande fall ökar nämligen RTVE:s konkurrensfördel i linje med storleken på den skatt som DTS åläggs att betala, eftersom DTS har mindre möjlighet att konkurrera med RTVE ju mer skatt DTS måste betala. Sambandet mellan nämnda skatt och stödet är således starkare än vad som var fallet i målet *Laboratoires Boiron*. I det omtvistade beslutet kom kommissionen nämligen till slutsatsen att överföringen av allmänna medel till RTVE utgör ett statligt stöd, i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF.

61 Telefónica-bolagen anser för det första att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att göra en restriktiv tolkning av vilka villkor som måste vara uppfyllda för att en finansieringsmetod ska anses utgöra en integrerad del av stödet, trots att reglerna om statligt stöd bör tolkas teleologiskt.

62 Telefónica-bolagen har för det andra gjort gällande att de villkor som fastställts i domstolens praxis för att slå fast att en skatteåtgärd ska anses utgöra en integrerad del av en stödåtgärd, nämligen att skatteintäkten används för att finansiera stödet i fråga och direkt inverkar på stödets storlek, inte är separata och kumulativa villkor. Öronmärkningen visar nämligen i sig på ett nödvändigt samband mellan intäkternas storlek och stödets storlek. Tribunalen har således gjort en felaktig tolkning av domen av den 13 januari 2005, Streekgewest (C?174/02, EU:C:2005:10), eftersom domstolen i denna dom endast prövade huruvida intäkterna från skatten med nödvändighet var öronmärkta för att finansiera stödet enligt relevanta nationella bestämmelser, och ansåg att om detta var fallet, så var skatteåtgärdens direkta inverkan på stödets storlek en logisk följd.

63 Telefónica-bolagen anser för det tredje att tribunalens tolkning av domen av den 21 oktober 2003, van Calster m.fl. (C?261/01 och C?262/01, EU:C:2003:571), och domen av den 27 november 2003, Enirisorse (C?34/01–C?38/01, EU:C:2003:640), är felaktig. Den omständigheten att domstolen inte uttalar sig om kravet att skatteåtgärden måste ha en direkt inverkan på stödets storlek innebär inte att domstolen har ansett att det rör sig om ett ytterligare villkor för att bestämma huruvida sättet på vilket ett stöd finansieras ingår som en del i stödet, utan kan förklaras av den omständigheten att nämnda domar behandlade de första mål där domstolen tog ställning till frågan om åtskiljbarhet.

64 RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

– Domstolens bedömning

65 Det ska erinras om att det framgår av domstolens fasta praxis att skatter inte omfattas av tillämpningsområdet för fördragets bestämmelser om statligt stöd, såvida de inte finansierar en stödåtgärd och därför utgör en integrerad del av åtgärden (dom av den 13 januari 2005, Streekgewest, C?174/02, EU:C:2005:10, punkt 25, dom av den 13 januari 2005, Pape, C?175/02, EU:C:2005:11, punkt 14, och dom av den 27 oktober 2005, Distribution Casino France m.fl., C?266/04–C?270/04, C?276/04 och C?321/04–C?325/04, EU:C:2005:657, punkt 34).

66 Det är nämligen tänkbart att ett stöd i egentlig mening inte påverkar handeln mellan medlemsstaterna väsentligt och därför kan anses tillåtet, men att dess störande verkningar kan förvärras av en finansieringsmetod som medför att den sammantagna åtgärden blir oförenlig med den inre marknaden. När en avgift som är särskilt avsedd att finansiera stöd visar sig strida mot andra bestämmelser i fördraget, kan kommissionen inte förklara den stödordning som avgiften ingår i som förenlig med den inre marknaden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 oktober 2003, Van Calster m.fl./kommissionen, C?261/01 P och C?262/01 P, EU:C:2003:571, punkterna 47 och 48, och där angiven rättspraxis).

67 Finansieringsmetoden för ett stöd kan således medföra att hela det stödprogram som finansieras på detta sätt blir oförenligt med den inre marknaden. Prövningen av en stödåtgärd kan således inte skiljas från dess finansieringsmetod (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 april 2005, AEM och AEM Torino, C?128/03 och C?129/03, EU:C:2005:224, punkt 45).

68 Det framgår av domstolens fasta praxis att för att en skatt ska anses utgöra en integrerad del av en stödåtgärd, måste skatten enligt relevanta nationella bestämmelser vara öronmärkt för stödet, i den meningen att skatteintäkterna måste användas för att finansiera stödet och direkt inverkar på stödets storlek, och följaktligen även på bedömningen av huruvida stödet är förenligt med den gemensamma marknaden (se, bland annat, dom av den 15 juni 2006, Air Liquide Industries Belgium, C?393/04 och C?41/05, EU:C:2006:403, punkt 46 och där angiven rättspraxis,

och dom av den 22 december 2008, Régie Networks, C-333/07 P, EU:C:2008:764, punkt 99).

69 Det ska härvidlag erinras om att tribunalen, i punkterna 65–86 i den överklagade domen, slagit fast, vad avser lydelsen av lag nr 8/2009, att kommissionen enligt tribunalen hade rätt i sin slutsats att storleken av stödet till RTVE inte var direkt beroende av storleken på den skatt DTS var skyldigt att betala, eftersom stödets storlek bestäms av nettokostnaderna för fullgörandet av RTVE:s public service-uppdrag.

70 Det ska särskilt påpekas, såsom framgår av punkterna 47 och 48 ovan, att tribunalen härvidlag angett att när de skatteintäkter som inkommer till RTVE överstiger organets kostnader för att fullgöra sitt public service-uppdrag, ska överskottet antingen överföras till en reservfond eller till statskassan. Dessutom har det fastställts ett absolut tak för dessa intäkter, med innebörden att allt eventuellt överskott även det ska överföras till den allmänna statsbudgeten. Tribunalen har vidare konstaterat att den spanska staten är skyldig att täcka mellanskillnaden när dessa intäkter inte räcker för att täcka dessa kostnader.

71 Domstolen finner således att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkt 104 i den överklagade domen kom fram till slutsatsen att de aktuella skatteåtgärderna inte ingår som en integrerad del av stödet till RTVE, och detta trots att det är utrett att stödet finansieras genom nämnda skatteåtgärder. DTS och Telefónica-bolagen har således fel i sin motsatta ståndpunkt.

72 Storleken på de aktuella skatteåtgärderna har nämligen ingen som helst direkt inverkan på storleken av det stöd som beviljas RTVE, vilket innebär att varken beviljandet eller stödets storlek beror på dessa intäkters storlek, och dessa intäkter går inte nödvändigtvis till att finansiera detta stöd, eftersom en del av det sammanlagda beloppet kan överföras till andra ändamål. Det finns således inget stöd för slutsatsen att intäkterna från dessa skatteåtgärder är öronmärkta för att finansiera det aktuella stödet.

73 Det saknar härvidlag betydelse att de aktuella skatteåtgärderna införts för att kompensera för affärsintäkter som RTVE tidigare hade men som bolaget förlorat, däribland reklamintäkter (se, analogt, dom av den 13 januari 2005, Streekgewest, C-174/02, EU:C:2005:10, punkt 27).

74 Dessa överväganden påverkas inte av DTS:s argument med stöd från domen Laboratoires Boiron.

75 Det ska härvidlag erinras om att domstolen slagit fast att när det rör sig om asymmetrisk beskattning, det vill säga att en skatt endast åläggs en av två kategorier av näringsidkare, vilka konkurrerar med varandra, kan de skattskyldiga näringsidkarna göra gällande att skatten är rättsstridig. I ett sådant fall är stödet nämligen en följd av att en annan kategori ekonomiska aktörer med vilken den skattskyldiga kategorin står i direkt konkurrensförhållande inte är skattskyldig för nämnda skatt. Stödet består i så fall av skatten i sig, eftersom skatten och stödet ingår som två delar som inte kan skiljas från varandra inom en och samma skatteåtgärd. Denna situation kan således på intet sätt jämföras med att undantag ges från en skatt med allmän giltighet, varvid undantaget kan skiljas från skatten (se, för ett liknande resonemang, domen Laboratoires Boiron, punkterna 30–48).

76 Tribunalen har således inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att, i punkterna 98–103 i den överklagade domen, anse att den skatt som betal-tv-företag, däribland DTS, ska betala inte kan jämföras med den asymmetriska skatt som var i fråga i målet Laboratoires Boiron.

77 I förevarande fall utgör nämligen, såsom tribunalen angett i punkt 101 i den överklagade

domen, de aktuella skatteåtgärderna och stödet till RTVE inte två oskiljbara delar av en och samma åtgärd, eftersom, och detta till skillnad från vad som var fallet i målet *Laboratoires Boiron*, den eventuella slutsatsen att de aktuella skatteåtgärderna inte får tillämpas på grund av att de eventuellt är oförenliga med unionsrätten inte omedelbart leder till att stödet bör ifrågasättas, eftersom, såsom framgår av punkterna 48 och 70 ovan, den spanska staten är skyldig att täcka mellanskillnaden mellan RTVE:s finansiella resurser och RTVE:s samlade kostnader för fullgörandet av public service-skyldigheten.

78 Såsom tribunalen även det med rätta påpekat i punkt 102 i den överklagade domen var, i det fall som var aktuellt i målet *Laboratoires Boiron*, stödets storlek helt beroende av skattens storlek, eftersom den förmån som stödmottagarna erhöll genom att deras konkurrenter påtvingades den omtvistade skatten med nödvändighet berodde på skattens storlek. I förevarande fall är däremot stödets storlek, såsom framgår av punkterna 69–71 ovan, främst beroende av nettokostnaderna för fullgörandet av public service-uppdraget.

79 DTS har visserligen rätt i sitt påpekande att den skatt på betal-tv-företag som är aktuell i förevarande mål även finansierar en stödordning till förmån för RTVE, vilken kommissionen förklarar utgöra ett statligt stöd, i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF. DTS:s skyldighet att betala denna skatt medför således att DTS utsätts för en ytterligare konkurrensnackdel på de marknader där DTS konkurrerar med RTVE, eftersom RTVE inte behöver betala nämnda skatt.

80 Såsom tribunalen med rätta förklarar i punkterna 84 och 102 i den överklagade domen visar emellertid inte denna omständighet redan i sig att denna skatt utgör en integrerad del av stödet.

81 Såsom domstolen redan har slagit fast beror, för det första, svaret på frågan huruvida en skatt ingår som en integrerad del av ett stöd som finansieras med en skatt inte på om de som betalar denna skatt konkurrerar med stödmottagaren, utan enbart på huruvida intäkterna från skatten enligt relevanta nationella bestämmelser är öronmärkta för att finansiera stödet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 december 2008, *Régie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, punkterna 93–99).

82 Såsom framgår av domstolens praxis föreligger inget tvingande samband mellan en skatt och ett undantag från skyldighet att betala denna skatt som gäller för en viss kategori av företag, och detta även när sistnämnda företag i sin verksamhet konkurrerar med de företag som måste betala skatten i fråga. Tillämpningen av ett undantag från skattskyldighet och dess omfattning är nämligen inte beroende av skatteintäkterna. Den som är skyldig att betala en skatt kan således inte undgå betalningsskyldighet eller få denna skatt återbetald genom att göra gällande att ett undantag som är riktat till andra personer ska anses utgöra ett statligt stöd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 oktober 2005, *Distribution Casino France m.fl.*, C-266/04–C-270/04, C-276/04 och C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, punkterna 41 och 42).

83 För det andra, såsom redan angetts i punkt 65 ovan, omfattas skatter i princip inte av reglerna om statligt stöd. Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 96 i sitt förslag till avgörande kan DTS:s argument inte godtas, eftersom detta skulle innebära att varje skatt som tas ut på sektornivå, och åläggs företag som konkurrerar med någon som mottar ett stöd som finansieras med denna skatt, skulle behöva prövas utifrån artiklarna 107 och 108 FEUF.

84 Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den ansåg att skatten på betal-tv-företag inte ingår i stödordningen till förmån för RTVE.

85 Den första grundens andra del kan därför inte leda till bifall för överklagandet.

Den tredje grunden: Felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 106.2 FEUF

Parternas argument

86 DTS har gjort gällande att tribunalen, i den överklagade domen, har missförstått grundvalen för den andra grunden för den talan om ogiltigförklaring som väcktes i första instans, nämligen åsidosättande av artikel 106.2 FEUF. Tvärtemot vad tribunalen angett i punkterna 151 och 152 den överklagade domen anförde DTS vid tribunalen inga argument rörande verkningarna av det till RTVE beviljade stödet i egentlig mening, utan gjorde endast gällande att det sätt som detta stöd finansieras förvärrar den konkurrenssnedvridning som uppstår redan av stödet i sig. Stödet och dess finansiering har tillsammans sådana verkningar att de strider mot det gemensamma intresset. Tribunalen har i detta sammanhang misstolkat flera av DTS:s argument.

87 Enligt DTS har denna missuppfattning lett till att tribunalen dömt utöver vad som yrkats av parterna (*ultra petita*) och därmed ändrat föremålet för talan. DTS hade självt vid förhandlingen vid tribunalen klargjort att den andra grunden för talan om ogiltigförklaring endast anförts för det fall att den talan skulle bifallas på den första grunden, varför tribunalen, efter att ha förklarat att talan inte kan bifallas på den första grunden, angav att den inte kan pröva den andra grunden. Under alla omständigheter kunde tribunalen, även om man utgår från att den var behörig att pröva denna grund, endast avfärda denna grund av det skäl som framgår av punkt 151 i den överklagade domen, nämligen att kommissionen inte var skyldig att beakta verkningarna av skatten på betal-tv-företag, eftersom denna skatteåtgärd inte utgör en integrerad del av stödet. Tribunalen ändrade emellertid tvisteföremålet genom att i punkt 152 i den överklagade domen omtolka den andra grunden som att den rörde verkningarna av stödet i inskränkt mening.

88 Detta innebär enligt DTS att tribunalen gått utöver sin behörighet vad gäller domstolsprövningen av kommissionens bedömningar vad avser frågan huruvida proportionalitetsprincipen enligt artikel 106.2 FEUF har iakttagits. Tribunalen kunde vid denna prövning nämligen endast kontrollera huruvida kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning, och kunde inte ersätta kommissionens bedömning med sin egen bedömning och än mindre pröva omständigheter som kommissionen inte tagit upp. Eftersom tribunalen hade bekräftat kommissionens beslut i vilket det anges att skatten på betal-tv-företag inte ingår som en integrerad del av stödet, kunde den inte komma fram till någon annan slutsats än att denna institution hade grund för sitt beslut att tillåta stödet i fråga. Tribunalen kunde däremot inte ta ställning till frågor som risken att RTVE skulle börja ägna sig åt konkurrensbegränsande beteenden, exempelvis genom överbud, eftersom kommissionen inte prövat sådana frågor.

89 RTVE har hävdats att den tredje grunden inte kan tas upp till prövning. RTVE anser i vart fall, liksom Konungariket Spanien och kommissionen, att denna grund är verkningslös, eller åtminstone saknar stöd.

Domstolens bedömning

90 Det ska påpekas att den tredje grunden helt bygger på premissen att tribunalen misstolkat innebörden av den andra grunden för den talan om ogiltigförklaring som väckts i första instans, nämligen åsidosättande av artikel 106.2 FEUF.

91 Domstolen konstaterar emellertid att DTS i sitt överklagande inte har ifrågasatt något i de bedömningar som tribunalen gjorde i punkterna 113–167 i den överklagade domen och som ledde fram till slutsatsen att talan inte kunde bifallas såvitt avser den andra grunden.

92 Det ska särskilt påpekas att DTS inte i något sammanhang har gjort gällande att denna del

av den överklagade domen bygger på en felaktig rättstillämpning, eftersom DTS redan från början understrukit att dess överklagande inte rör frågan huruvida det stöd som beviljats RTVE är förenligt med artikel 106.2 FEUF.

93 Detta innebär att även om det skulle finnas stöd för den tredje grunden, så kan detta inte leda till att den överklagade domen ska upphävas.

94 Överklagandet kan således inte tas upp till prövning såvitt avser denna grund.

Telefónica-bolagens grunder: Åsidosättande av artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol och av artikel 106.2 FEUF

95 Telefónica-bolagen har i sin svarsskrivelse anfört en grund i vilken de hävdar att artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol har åsidosatts genom att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att förklara att deras argument om åsidosättande av artikel 108 FEUF inte kan tas upp till prövning.

96 Telefónica-bolagen har i samma skrivelse även anfört en grund i vilken det görs gällande att artikel 106.2 FEUF har åsidosatts genom att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att göra en extremt begränsad prövning av huruvida stödordningen är förenlig med proportionalitetsprincipen, med hänvisning till kommissionens utrymme för eget skön.

97 Det är uppenbart att syftet med dessa grunder är att domstolen ska upphäva den överklagade domen av skäl som DTS inte åberopat i sitt överklagande.

98 DTS har nämligen på intet sätt till stöd för sitt överklagande gjort gällande att artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol har åsidosatts. Vidare framgår att även om den tredje grunden formellt sett går ut på att artikel 106.2 FEUF har åsidosatts, så har DTS själv i sitt överklagande, såsom framgår av punkt 92 ovan, preciserat att man i denna grund inte försöker ifrågasätta bedömningen huruvida stödet till RTVE strider mot denna bestämmelse, utan endast gör gällande att tribunalen missförstått vissa av DTS:s argument.

99 Enligt artikel 174 i rättegångsreglerna ska dock yrkandena i svarsskrivelsen avse att överklagandet helt eller delvis ska bifallas, avvisas eller ogillas.

100 Enligt artikel 172 i dessa rättegångsregler kan dessutom parterna i det aktuella målet vid tribunalen inge ett anslutningsöverklagande genom en separat handling, som ska vara åtskild från svarsskrivelsen. Anslutningsöverklagandet ska enligt artikel 178.1 och 178.3 andra meningen i samma rättegångsregler avse upphävandet, helt eller delvis, av den överklagade domen, på grundval av grunder och argument som inte får vara desamma som dem som åberopats i svarsskrivelsen.

101 Av dessa bestämmelser tillsammans framgår att svarsskrivelsen inte får innehålla yrkanden att den överklagade domen ska upphävas av skäl som är åtskilda från och självständiga i förhållande till de skäl som anges i överklagandet. Sådana skäl kan endast anföras i ett anslutningsöverklagande.

102 Telefónica-bolagens grunder om åsidosättande av artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol och av artikel 106.2 FEUF kan således inte tas upp till prövning.

Prövning av anslutningsöverklagandet

103 Telefónica-bolagen har till stöd för sitt anslutningsöverklagande anfört en enda grund i vilken de hävdar att artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol har åsidosatts genom att

tribunalen förklarar att deras argument om åsidosättande av artikel 108 FEUF inte kan tas upp till prövning.

Parternas argument

104 Telefónica-bolagen har hävdar att tribunalen har fel i sin slutsats att deras grunder för ogiltigförklaring i första instans, nämligen att artikel 108 FEUF åsidosatts, inte kan tas upp till prövning, eftersom de framfördes först i interventionsinlagan och därför saknar anknytning till tvisteföremålet.

105 Telefónica-bolagen menar till att börja med att tribunalen i punkt 216 inte kunde grunda sig på domen av den 19 november 1998, Förenade kungariket/rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), eftersom Telefónica-bolagen inte hänvisat till denna dom.

106 Tribunalen har dessutom, i punkt 217 i den överklagade domen, inte förklarar på vilket sätt domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), rättfärdigar att intervenienten i en talan om fördragsbrott har större frihet än intervenienten i en talan om ogiltigförklaring vad gäller att anföra grunder som inte åberopats av parten. Om intervenienten helt måste hålla sig till partens grunder, så är regeln i artikel 132.2 i domstolens rättegångsregler, om att intervenienten måste ange de grunder och argument som denne åberopar, meningslös.

107 RTVE har hävdar att anslutningsöverklagandet inte kan tas upp till prövning. I anslutningsöverklagandet åberopas nämligen, i strid med artikel 178.3 andra meningen i rättegångsreglerna, en enda grund som är identisk med en av de grunder som Telefónica-bolagen åberopat i deras svarsskrivelse avseende huvudöverklagandet. Anslutningsöverklagandet strider vidare mot artikel 178.3 första meningen i rättegångsreglerna genom att det inte tydligt anges vilka punkter i den överklagade domen som intervenienterna anser är felaktiga. Anslutningsöverklagandet kan under alla omständigheter inte bifallas. Konungariket Spanien och kommissionen anser även de att Telefónica-bolagens argument ska avfärdas.

Domstolens bedömning

Huruvida anslutningsöverklagandet kan tas upp till prövning

108 Vad avser frågan huruvida anslutningsöverklagandet kan tas upp till prövning erinrar domstolen om att det framgår av artikel 178.3 andra meningen i rättegångsreglerna att de grunder och argument avseende rättsliga omständigheter som åberopas till stöd för ett anslutningsöverklagande, såsom redan angetts i punkt 100 ovan, ska vara åtskilda från dem som åberopas i svarsskrivelsen avseende huvudöverklagandet.

109 I förevarande fall är det visserligen korrekt att den enda grund som Telefónica-bolagen har anfört till stöd för sitt anslutningsöverklagande, i vilken de hävdar att artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol har åsidosatts, helt överensstämmer med en av de grunder de anfört i sin svarsskrivelse avseende DTS:s huvudöverklagande.

110 För att den åtskillnad som i rättegångsreglerna görs mellan huvudöverklagandet och anslutningsöverklagandet inte ska falla bort, kan kravet i artikel 178.3 andra meningen i dessa rättegångsregler endast förstås på så sätt att detta krav bygger på premissen att grunderna och argumenten i svarsskrivelsen motsvarar dem som åberopats i huvudöverklagandet.

111 I förevarande fall framgår det emellertid av punkterna 95–102 ovan att Telefónica-bolagens grund i deras svarsskrivelse till DTS:s överklagande, avseende åsidosättande av artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol, inte kan tas upp till prövning, eftersom den skiljer sig

från grunderna för överklagandet.

112 Vad avser det krav som anges i artikel 178.3 andra meningen i domstolens rättegångsregler räcker det att konstatera att anslutningsöverklagandet uttryckligen avser punkterna 207–218 i den överklagade domen och att anslutningsöverklagandet således på det tydliga sätt som krävs visar vilka skäl som ifrågasätts i denna dom.

113 Anslutningsöverklagandet kan således tas upp till prövning i den del det avser 207–218 i den överklagade domen.

Prövning i sak

114 Vad avser frågan huruvida anslutningsöverklagandet ska bifallas erinrar domstolen om att en part som enligt artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol tillåtit intervensera i ett mål vid domstolen inte får ändra föremålet för tvisten såsom det avgränsats av parternas yrkanden och grunder. Av detta följer att en intervenients argument endast kan tas upp till prövning i den mån de faller inom de ramar som uppställts av parternas yrkanden och grunder (se dom av den 7 oktober 2014, Tyskland/kommissionen, C?399/12 P, EU:C:2014:2258, punkt 27).

115 I förevarande fall har Telefónica-bolagen i sin enda grund för anslutningsöverklagandet invänt mot att tribunalen, i punkterna 207–218 i den överklagade domen, avfärdat deras grunder för ogiltigförklaring vid tribunalen, vilka de anför i sin interventionsinlägga vid densamma, vilka avsåg att kommissionen åsidosatt artikel 108 FEUF.

116 Det är emellertid utrett att DTS inte anför åsidosättande av denna bestämmelse som grund för sin talan i första instans. DTS:s tre grunder för ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet avsåg åsidosättande av artikel 107 FEUF, av artiklarna 49 FEUF och 63 FEUF samt av artikel 106.2 FEUF.

117 Såsom tribunalen angav i punkt 212 i den överklagade domen innebär detta att Telefónica-bolagens grunder i deras interventionsinlägga vid tribunalen saknar anknytning till saken i målet, såsom denna bestämts av DTS och att dessa grunder således ändrar ramen för målet på ett sätt som strider mot artikel 40 i stadgan för Europeiska unionens domstol.

118 Tribunalen gjorde således rätt när den i punkt 217 i den överklagade domen ansåg att den lösning som valts i domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C?334/08, EU:C:2010:414), i ett mål om fördragsbrott enligt artikel 260 FEUF inte kan överföras på en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF.

119 Fördragsbrottsförfarandet grundar sig nämligen på ett objektiva konstaterande av att en medlemsstat inte har iakttagit sina skyldigheter enligt unionsrätten. (se, bland annat, dom av den 6 oktober 2009, kommissionen/Spanien, C?562/07, EU:C:2009:614, punkt 18).

120 Såsom tribunalen med rätta påpekat i punkt 217 i den överklagade domen är domstolen i ett sådant mål skyldig att försäkra sig om att en medlemsstat verkligen har åsidosatt sina skyldigheter för att kunna konstatera ett fördragsbrott. En grund för svaromålet som anförts av en intervenient som rör en faktisk eller juridisk omständighet som kommissionen nödvändigtvis måste pröva i sin utredning kan således inte anses förändra tvistens ramar, även om den berörda medlemsstaten inte har åberopat denna grund. En talan om ogiltigförklaring begränsas däremot bland annat av vilka grunder sökanden har anförts.

121 Dessutom står det klart att även om interventionsinläggen enligt artikel 132.2 b i domstolens rättegångsregler ska innehålla de rättsliga grunder och omständigheter som intervenienten

åberopar, så betyder detta inte för den skull att det står intervenienten fritt att åberopa nya grunder som skiljer sig från de av sökanden åberopade grunderna. Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 219 i sitt förslag till avgörande ingår denna bestämmelse som ett led i de gränser som fastställs genom interventionsförfarandet, och den ska tolkas mot bakgrund av artikel 129 i rättegångsreglerna, i vilken det föreskrivs att en intervention endast får ske i syfte att, helt eller delvis, stödja ett av parternas yrkanden, att den ska vara accessorisk till huvudtvisten och att intervenienten måste godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för interventionen.

122 Vad gäller Telefónica-bolagens kritik mot att tribunalen i punkt 216 i den överklagade domen hänvisat till domen av den 19 november 1998, Förenade kungariket/rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), konstaterar domstolen att denna kritik är verkningslös, eftersom den inte kan visa att den överklagade domen bygger på en felaktig rättslig bedömning, eftersom nämnda bolag på intet sätt har gjort gällande att tribunalens bedömning i nämnda punkt innebär en felaktig rättslig bedömning.

123 Den enda grunden kan därför inte leda till bifall för anslutningsöverklagandet.

Rättegångskostnader

124 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

125 Kommissionen har yrkat att DTS ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom DTS har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. DTS ska således bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader med anledning av huvudöverklagandet.

126 Kommissionen har yrkat att Telefónica-bolagen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna med anledning av anslutningsöverklagandet. Eftersom Telefónica-bolagen har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. Telefónica-bolagen ska således bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader med anledning av anslutningsöverklagandet.

127 Enligt artikel 184.4 i rättegångsreglerna ska Telefónica-bolagen bära sina rättegångskostnader med anledning av huvudöverklagandet, medan RTVE ska bära sina rättegångskostnader med anledning av huvudöverklagandet och anslutningsöverklagandena.

128 Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 med nödvändiga anpassningar är tillämplig i mål om överklagande, ska de medlemsstater som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. I enlighet med dessa bestämmelser ska Konungariket Spanien förpliktas att bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **DTS Distribuidora de Televisión Digital SA ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen med anledning av huvudöverklagandet.**
- 3) **Telefónica de España SA och Telefónica Móviles España SA ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europeiska**

kommissionen med anledning av anslutningsöverklagandet.

4) Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) och Konungariket Spanien ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: spanska.